

BALATINCZ MIKLÓS

Funerallies

Mikor az éjszakának mélykék ege
láthatatlanul omlott át az ólmos sötétségbe,
és a csillagtalan ég nem pettyezte
a haldokló tónak víztükrét,
akkor kezdődött
szerelmünknek gyilkos ütközete.

Testünket a nyári éj jeges érintése
lúdbőrrel át meg át átszötte,
és hetéra arcát gúnyos állarc fedte
mikor a kéj mámorától csillogó pillantását,
sápadt Hold arcomra vetette.

A vágytól remegve hulltam térdre előtte,
mert sötét boszorkány létében
csak a soha be nem teljesülő csókokat szerette,
és állarcom a földre kezem hiába ejtette,
mert a beteljesülés kapujában
testemet e démon kivetette.

Így száguldottam utána a végtelen időben,
a sötét viharban, a halott erdő termekben,
mert szirén hangja az éjszakában csalogatón remegett,
és gyémánt ajkainak meggy derengésében
a nevetés fel-felfeslett.
De akkor már tudtam
hogy az enyém soha nem lehet,
lefeködtem hát
nedves avar ágyba temetve testemet,
mit a Halál nekem
aznap éjjel már megvetett,
és hagytam míg a meddő vágy
engem porrá égetett.